

Arrest

nr. 127 317 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de door hem aangevoerde problemen van lokale aard zijn, zijn verklaringen aangaande het vermoorde koppel en de impact ervan op zijn vervolgingsproblematiek ongeloofwaardig zijn en hij over een intern vestigingsalternatief beschikt.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te komen tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Zo komt verzoeker met zijn verweer dat zijn problemen niet enkel lokaal waren en dat hiermee vervolgens niet is aangetoond dat hij geen schade meer zou oplopen, niet verder dan een selectieve lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden wordt immers terecht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand als verzoeker die geen verder risico zou kunnen betekenen voor de talibanorganisatie, in een land van 180 miljoen inwoners op te sporen en te vervolgen. Bovendien is er bijkomend op gewezen dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen over het vermoorde koppel en het verband dat verzoeker legt met zijn vervolgingsproblematiek. Verzoeker heeft namelijk uitermate weinig kennis van de identiteit van dit koppel en wat er precies met hen is gebeurd, elementen die nochtans behoren tot de kern van zijn asielaanvraag, en heeft deze tevens niet vermeld tijdens het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Verzoekers uitleg dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een leidraad is en niet als doorslaggevend mag worden beschouwd, neemt de Raad niet aan. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Dat hij weinig weet over het vermoorde koppel omdat hij ze niet persoonlijk kent, overtuigt de Raad evenmin. Daar deze gebeurtenissen behoren tot de kern van zijn asielaanvraag, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover meer kennis heeft. Zo kent hij de namen niet van het koppel, weet hij niet wanneer, waar of hoe zij werden gedood, noch weet hij wie hun familieleden zijn die achter hem aan zouden zitten. Ook blijkt uit zijn verklaringen dat zelfs niemand dit heeft uitgezocht. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen.

Betreffende verzoekers verwijzing naar een artikel van de Australian Government refugee Review Tribunal, merkt verweerder in zijn nota met toelichtingen terecht op dat een dergelijke verwijzing geenszins afbreuk doet aan bovenstaande appreciatie. In de bestreden beslissing wordt immers nergens gesteld dat de Taliban niet in staat zou zijn doelwitten tot in Islamabad, Rawalpindi, Faisalabad, Lahore, Multan, Karachi en Quetta te bereiken. Wat wel wordt gesteld is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban zich inspanningen zou getroosten om een persoon met het onbeduidend profiel als verzoeker (eigenaar van een cd-winkel) in een land van 180 miljoen inwoners op te sporen en te vervolgen.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

De Raad wijst erop dat uit voormeld artikel 48/5, §3 dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Verzoeker is afkomstig van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Uit zowel de informatie vervat in het administratief dossier als uit informatie bijgebracht door verzoeker blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidsstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, deze situatie van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun

leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat migranten geenszins met onoverkomelijk hindernissen worden geconfronteerd en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze objectieve informatie in een ander daglicht stelt. Voor zover de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand als verzoeker die geen verder risico zou kunnen betekenen voor de talibanorganisatie, in een land van 180 miljoen inwoners op te sporen en te vervolgen, temeer blijkt dat verzoekers verklaringen over het vermoorde koppel en het verband dat hij legt met zijn vervolgingsproblematiek ongeloofwaardig zijn, kan verzoeker bij terugkeer naar Pakistan deze onveilige situatie vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

In het administratief dossier en in het verzoekschrift zijn er verder geen aanwijzingen dat verzoeker als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in zijn land van herkomst te vestigen of dat hij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan zijn leven uit te bouwen. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker, een gezonde man die een opleiding heeft genoten in Pakistan, de nodige werkervaring als verkoper heeft opgedaan en naast Pashtou ook nog Urdu en Engels kent, over de nodige vaardigheden beschikt om elders in zijn eigen land een bestaan op te bouwen en om voor zowel zichzelf als voor zijn vrouw en kinderen in hun levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker beschikt bijgevolg bij terugkeer naar Pakistan over een intern vestigingsalternatief waarbij hij de onveilige situatie in zijn geboortestreek kan vermijden door zich te vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat er geen twijfel bestaat over haar vroegere vervolging wegens het uitbaten van een winkel, een vervolging die wordt aangetoond aan de hand van een FIR. Voorts is verzoekende partij van oordeel dat haar relaas tevens wordt ondersteund door objectieve informatie. Verzoekende partij stelt tevens dat er in haar hoofde als gehuwde man geen intern vluchtalternatief is en zij meent dat het intern vluchtalternatief ook niet afdoende werd onderzocht en gemotiveerd.

1.4.2. De Raad wijst er op dat zowel in de bestreden beslissing als in de beschikking van 26 mei 2014 wordt aangenomen dat verzoekende partij gevisieerd werd door de taliban omwille van haar uitbating van een CD- en telefoniewinkel, wat gestaafd wordt aan de hand van de FIR en de dreigbrief van de taliban die zij heeft bijgebracht. Wat echter ook werd vastgesteld, is dat deze problemen van louter lokale aard zijn en dat zij haar problemen met de Taliban kan vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat haar aangevoerde problemen het lokale niveau zouden overstijgen. Dat zij in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtsreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wat overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, neemt niet weg dat gezien haar problemen van louter lokale aard zijn, zij haar problemen met de Taliban kan vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de vervolging of de ernstige schade zich niet meer zal voordoen, maar wel dat hij goede redenen kan aanhalen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, *in casu* omdat er in hoofde van verzoekende partij een intern vluchtalternatief is en haar problemen beperkt blijven tot het lokale niveau.

De Raad is van oordeel dat de taliban geen dergelijke inspanningen zou leveren om iemand met het profiel als verzoekende partij, die geen verder risico betekent voor de talibanorganisatie, in een land van 180 miljoen inwoners op te sporen en te vervolgen, temeer blijkt dat haar verklaringen over het vermoorde koppel en het verband dat zij legt met haar vervolgingsproblematiek ongeloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt evenmin concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet en zij bij terugkeer naar Pakistan haar problemen met de taliban kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten haar geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

De kritiek van verzoekende partij dat de persoonlijke afweging foutief is gebeurd nu zij duidelijk beschouwd wordt als een alleenstaande jonge man, mist elke feitelijke grondslag. In de voormelde beschikking werd immers duidelijk geoordeeld dat verzoekende partij, een gezonde man die een opleiding heeft genoten in Pakistan, de nodige werkervaring als verkoper heeft opgedaan en naast Pashtou ook nog Urdu en Engels kent, over de nodige vaardigheden beschikt om elders in haar eigen land een bestaan op te bouwen en om voor zowel zichzelf als voor haar vrouw en kinderen in hun

levensonderhoud te voorzien. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing vermeld staat dat zij een "jongeman" is, doet geen afbreuk aan de overige gedane vaststellingen en betekent geenszins dat het intern vestigingsalternatief niet afdoende werd onderzocht. Zo verzoekende partij een gezin heeft, wijst de Raad er op dat zij op geen enkele manier aannemelijk maakt waarom haar echtgenote niet samen met haar gebruik zou kunnen maken van een intern vluchtalternatief of dat zij verhinderd wordt om gebruik te maken van een intern vluchtalternatief.

In het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift zijn verder geen aanwijzingen dat verzoekende partij als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in haar land van herkomst te vestigen of dat zij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan haar leven uit te bouwen. Waar verzoekende partij opmerkt dat er door verwerende partij geen enkele informatie wordt aangebracht over de economische omstandigheden in de alternatieve vestigingsplek, stelt de Raad vast dat uit de informatie vervat in het administratief dossier afdoende naar voren komt dat er voor migranten geen significante belemmeringen zijn bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden volgens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodaties, voornamelijk in de steden. Daarbovenop blijkt dat in het algemeen er in Pakistan een trend van verstedelijking is, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. In dit verband wijst de Raad er nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk).

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS